

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Solvuntur objectiones petitæ ex ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

Resp. ad 3. Apostolum ibi loqui de adultis baptizatis, ad quos sermonem suum toto illo capite dirigit. Ideo contendimus, inquit, *sive absentes, sive praesentes placere illi.* Omnes enim nos manifestari oportet, &c. *Scientes ergo timorem Dei, hominibus suademus, &c.* Respondet S. Augustinus, lib. 6. contra Julian. cap. 10. parvulos ante tribunal Christi vel manifestatum iri, vel non. Si secundum, eò quòd Apostolus de adultis tantum loquatur, hanc Apostoli sententiam ad parvulos non pertinere, & sic ex illa non probari peccatum originale non esse in parvulis. Si primum, parvulos non baptizatos reportaturos esse damnationem propter peccatum, quod per alium commiserunt: sicut parvuli baptizati vitam eternam & celestem gloriam reportaturi sunt propter meritum fidei, quam per alios, nempe paternos, exercuerunt. Sicut itaque parvulis regeneratis prodest, quòd, dum baptizarentur, per alios crediderint, & idcirco inter fideles & iustos à Christo recensentur; ita parvulis non regeneratis obesse, quòd per alium fidem & iustitiam amiserint, & idcirco inter infideles & iniustos à Christo numerari, mirum videri non debet. Per illud autem Apostoli, *propria corporis*, debet intelligi illud omne, sive meritum sive demeritum sit, quod unusquisque jam in se vivens habet, sive per se, seu propria voluntate, sive per alium, seu voluntate aliena habeat: *Propria corporis sui dixit, quod ad unumquemque in se ipso jam viventem pertinet*, inquit S. Doctor.

Resp. ad 4. Parvulos non esse quidem capaces legis, quam voluntate propria pravaricari possint, & ita non esse capaces pravaricationis, propria voluntate commissae. At capaces sunt legis, quam pravaricari potuerint, & pravaricati sint voluntate primi parentis; proindeque capaces, & re ipsa rei sunt pravaricationis, voluntate primi parentis commissae, qua pravaricatione habitualiter maculantur, & peccatores ac iniusti constituuntur à primo instanti animationis. Unde dicuntur habere, & re ipsa habent peccatum originale.

Resp. ad 5. Neg. conseq. & dico Apostolum hoc loco nihil aliud velle, quam peccatum fuisse in mundo, & ita homines fuisse peccatores etiam ante legem Mosaicam; quamvis ante legem Mosaicam peccatum, ut est offensa Dei, non tam perfectè cognosceretur, quam cognitum est, postquam lex illa fuit lata. Hoc autem probat ex morte, quae est poena peccati, & quam dicit regnasse ab Adamo usque ad Moysen. Unde perinde est ac si Apostolus diceret: Mors regnavit non solum post legem Mosaicam, sed etiam ante. Ergo peccatum fuit in Mundo, non solum post legem Mosaicam, sed etiam ante: licet ante non haberent homines tam plenam & perfectam cognitionem legis divinae, & ita non possent peccare in similitudinem pravaricationis Adae, hoc est, non possent peccare cum plena & perfecta cognitione peccati, qualem habuit Adamus, cum legem divinam pravaricatus est. Ergo omnes homines sunt peccatores; quamquam à tempore legis Mosaicæ gravius peccent, quam peccarint ante legem Mosaicam; & ita peccantes à tempore legis Mosaicæ, gravius poenis digni sint, quam qui ante legem Mosaicam peccarunt, & tamen peccando gravem poenam meruerunt, ut patet ex morte, quae illo etiam tempore regnavit in poenam peccatorum quae tunc admittebantur. Nam, *stipendia peccati, mors.*

Solvuntur objectiones petite ex ratione.

Obj. 1. Peccatum definitur factum, vel dictum, vel concupitum contra legem Dei. Atqui infantes nec facere, nec dicere, nec concupiscere possunt contra legem Dei. Ergo peccatum habere non possunt. R. Infantes non posse quidem voluntate propria facere, vel dicere, vel concupiscere contra legem Dei, & ita illos habere non posse peccatum personale, quia peccatum personale propria voluntate committitur. At potuerunt, etiam antequam essent, facere, vel dicere, vel concupiscere contra legem Dei

Simonne Theol. Tom. I.

voluntate alterius, quae moraliter seu secundum moralem aestimationem esset eorum voluntas: ita ut secundum aestimationem moralem, illi censerentur facere circa legem Dei quod alter faceret, ac proinde legem Dei adimplere vel transgredi, prout alter adimpleret vel transgrediretur. Possunt ergo habere peccatum voluntate alterius commissum, & ab eo maculari ubi primum incipiunt esse, seu à primo instanti conceptionis. Quod est posse habere peccatum originale.

Dices. Ubi nullus est usus libertatis, ibi nullum potest esse peccatum, quia ibi nulla potest esse culpabilis transgressio. Atqui infantes nullum habent usum libertatis. Ergo, &c. R. Ibi nullum esse peccatum, voluntate propria commissum, & personale, ubi nullus est usus libertatis. At potest ibi esse peccatum, commissum voluntate alterius, si voluntas alterius fuit propria secundum moralem aestimationem. Voluntas autem alterius, nempe Adami, potius esse, & fuit propria infantum secundum moralem aestimationem in ordine ad transgressionem, sicut & ad observationem praecepti de non comedendo certo fructu. Ergo potest esse in infantibus peccatum, voluntate Adami commissum, & re ipsa tale peccatum est in infantibus; cum re ipsa Adamus praeceptum illud, ipsi & in ejus persona toti ejus posteritati impositum, transgressus fuerit. Infantes igitur nullum habent, aut habere possunt peccatum personale, quia nullum habent aut habere possunt usum physicum libertatis. At habere possunt & habent peccatum originale, quia antequam essent, habere potuerunt, & habuerunt usum libertatis moralem in voluntate primi parentis, eò quòd voluntas primi parentis potuit esse moraliter voluntas eorum omnium, qui ab eo seminaliter descensuri erant, ut re ipsa fuit relatè, non quidem ad quilibet, sed ad praeceptum de non comedendo certo fructu. Unde factum est, ut Adamo praeceptum illud transgrediente, omnes qui ab eo seminaliter erant descensuri, secundum moralem aestimationem censerentur Deum graviter offendere, essentque re ipsa propter gravem illam offensam, secluso speciali Dei beneficio, futuri à primo instanti conceptionis odibiles Deo, & rei damnationis aeternae.

Obj. 2. Peccatum illud, quod originale dicitur, remissum fuit Adamo, antequam filios generaret. Ergo non potuit illud transfundere in posteros. R. Peccatum illud fuisse remissum Adamo, quia fuit peccatum ipsius, non quia erat peccatum posterorum ejus. Pro quo *Nota.* Peccatum illud, quod commisit Adamus ut caput morale generis humani, ita fuit unicum physicè, ut fuerit moraliter & aequivalenter multiplex, & totuplex, quot erant homines ab Adamo per viam naturalem descensuri. Unde condonari potuit, ut erat peccatum Adami, absque eo quòd condonaretur, ut erat peccatum posterorum ejus; & similiter nunc condonari potest, prout est peccatum unius hominis, absque eo quòd condonetur, prout est peccatum alterius. Adamus igitur, quamvis justificatus, potuit, & nunc parentes, quantumvis fideles, iusti & sancti, possunt generare & generant filios peccatores, seu filios odio Dei & aeternae damnationi obnoxios, propter peccatum illud commune omnibus hominibus, quod humanum genus in Adamo, tanquam in capite suo morali commisit, & quod, quia moraliter ac aequivalenter multiplex est, & totuplex, quot sunt humani generis supposita, quando uni dimittitur, non idcirco alteri dimittitur, proindeque quando dimittitur parentibus, non idcirco dimittitur filiis, qui ex eis nascituri sunt, & ita ad parentum fidelium & iustorum filios perinde pertinet, eosque perinde maculat, ac si nascerentur ex parentibus infidelibus, & quibus nondum esset dimissum.

Obj. 3. Si daretur peccatum, quod generatione traheretur, esset vitium naturale. Absurdum conf. Nam si peccatum aliquod esset vitium naturale, peccatum aliquod attribuendum esset Deo, tanquam authori; cum Deus sit author omnium naturalium. Ergo, &c. *Resp.* Peccatum illud, quod dicimus trahi per

Ec 4

genera-

generationem, esse vitium naturale, hoc sensu quod omni homini seminaliter ab Adamo descendenti, insit à primo instanti conceptionis, & quod cum eo nascantur omnes Adami posterii, seculo, quod semper subintelligendum est, speciali beneficio Dei, ab huius peccati macula misericorditer præservantis. Omnes autem Adami posterii cum hoc peccato nascuntur, non quia est pars naturæ, aut fuit à naturæ velut proprietas; sed quia, Adamus peccavit, & eo peccante, omnes ejus posterii, secundum moralem æstimationem, peccarunt eodem illo actu, quo peccavit; unde consequens est, ut peccato illo, ubi primum possunt, ac proinde à primo instanti animationis, inficiantur, & eo infecti nascantur. Peccatum igitur, quod per generationem trahitur, non Deo, sed Adamo, tanquam auctori, tribuendum est.

Obj. 4. Si peccatum aliquod per generationem traheretur, conjugium esset malum, & usus ejus illicitus. Absurdum conf. Ergo, &c. *Prob. seq. maj.* Quia tunc conjugium esset causa peccati. *Res. neg. seq. maj.* & *prob. ejus.* Nam causa peccati, quod per generationem trahitur, non est alia, quam voluntas Adami, quæ voluntas secundum moralem æstimationem communis omnium hominum ab Adamo seminaliter descendit: nam quia, quæ talis, peccavit, homines qui per viam naturalem descendunt ab eo, concipiuntur & nascuntur in peccato.

Dices. Ex usu conjugii sequitur peccatum originale. Ergo peccatum originale est effectus illius. *R. dist. ant.* Peccatum originale sequitur per se ex usu conjugii. *Neg. ant.* Nam in statu innocentie fuisset usus conjugii, & tamen non fuisset peccatum originale. Sequitur per accidens, *C. ant.* Nam respectu conjugii & usus illius, per accidens est, quod qui ex eo generantur, & ita per viam naturalem descendunt ab Adamo, in illo peccante peccarint, & quia in illo peccante peccarunt, concipiuntur & nascuntur peccatores; sive, quod idem est, respectu conjugii & usus illius, per accidens est, quod peccatum ab Adamo, ut morali generis humani capite, commissum, fuerit moraliter peccatum eorum omnium, qui per usum conjugii generandi erant, & hoc pacto per viam naturalem ab Adamo descendunt, atque ita peccato illius à primo conceptionis instanti inficiendi, & infecti nascuntur.

Peccatum igitur originale attribuendum est Adamo, tanquam cause; conjugio verò & usui illius, solum tanquam ponenti per accidens conditionem aliquam, sine qua, qui concipiuntur & nascuntur in peccato, non sic conciperentur & nascerentur; quia Adamus relatè ad præceptum de non comedendo fructu arboris scientiæ boni & mali, illos tantum representavit, & ita pro illis tantum peccavit, qui ab eo per viam naturalem descendunt, & consequenter per usum conjugii generandi erant. Quod non reddit conjugium malum, nec ejus usum illicitum: hoc enim non privat homines jure naturali quod habent matrimonium contrahendi. Imò verò decretum, quo Deus voluit Adamum eos omnes qui ab eo descendunt erant per usum conjugii, representare relatè ad præceptum de non comedendo fructu, ita ut illi censerentur hoc præceptum servare vel transgredi, prout Adamus servaret vel transgrediretur, manifestè supponebat conjugium fore bonum, & usum ejus licitum, etiam ex hypothesi quod Adamus præceptum transgressurus esset, & transgrediendo admissurus peccatum, quod infecturum esset totum genus humanum.

Obj. 5. Non est potior ratio, cur trahamus peccatum ab Adamo, quam ab Eva. Non trahimus ab Eva. Ergo nec ab Adamo. *Resp. neg. maj.* Igitur peccatum originale trahimus à solo Adamo, non ab Eva, quia solus Adamus, non Eva, fuit caput morale generis humani, & solus humani generis personam sustinuit. Hinc sola Eva peccante, non fuisset, & solo Adamo peccante, fuisset peccatum originale. Hinc nullum fuisset peccatum originale, privatis parentibus

peccantibus, si Adamus non peccasset, comedendo fructum vetitum. Eccl. tamen cap. 25. dicitur: *A muliere initium factum est peccati, & per illam omnes morimur*; quia Eva ad peccandum induxit Adamum, in quo peccante omnes peccavimus, & peccando facti sumus rei mortis. Dixi autem, comedendo fructum vetitum: quia solum illud primum peccatum, quo Adamus transgressus est præceptum de non comedendo fructu, fuit, aut potuit esse peccatum posterorum ejus, quia solum illud præceptum impositum fuit, in persona Adami, iis qui ab Adamo seminaliter erant descenduri; & ita voluntas Adami non fuit secundum moralem æstimationem voluntas eorum qui ab eo seminaliter erant descenduri, nisi in ordine ad transgressionem, sicut & ad observationem præcepti de non comedendo fructu. Igitur præter huius præcepti transgressionem nulla alia transgressio Adami fuit aut potuit esse secundum moralem æstimationem posterorum ejus transgressio.

Solvuntur objectiones petita ab autoritate Patrum.

Obj. 1. Clementem Alexandrinum, qui lib. 3. Stomatium sub finem sic loquitur: *Dicant ergo nobis, ubi fornicatus est infans natus, vel quomodo sub Ade cecidit execrationem, qui nihil operatus est?* Responder Bellarminus, 1. non constare, cujus hæc sint verba, ipsius Clementis, an hæreticorum, quibuscum Clemens disputat in hoc Stomate. 2. Probabile esse, verbis illis contineri objectionem Julii Cassiani, & aliorum hæreticorum, qui generationem malam esse docebant, & idcirco damnabant nuptias. Illi enim ex hoc S. Job testimonio: *Nemo mundus a sorde, nec si sit infans unius diei*, sic argumentabantur. Infantes nascuntur immundi & peccatores. Non propter malam aliquam actionem, quam ipsi fecerint. Ergo propter malam generationem. Ergo generatio mala est, & nuptiæ illicitæ. Nam sic continuò subjicit Clemens: *Restat ergo eis, ut videtur, consequenter ut dicant malam esse generationem, non solum eam, quæ est corporis, sed etiam eam, quæ est animæ.*

Displicet hæc Bellarmini responsio recentioribus nonnullis, qui verba in objectionem citata volunt esse ipsius Clementis, non hæreticorum illorum, qui docebant illicitas esse nuptias, & generationem malam; adduntque verbis illis Clementem nihil aliud velle, quam infantes non cadere sub execrationem Adæ vi generationis per se & ex natura sua malæ, sed aliam ob causam, nempe quia peccatum Adæ fuit secundum moralem æstimationem peccatum illorum. At hæc responsio non videtur priore melior. Nam hæretici, contra quos disputat Clemens, ut probarent nuptias esse illicitas & generationem malam, ex variis Scripturæ textibus efficiebant infantes nasci immundos & peccatores, proindeque malam esse generationem, cum ex ea homines immundi & peccatores procreentur; quare si Clementis sunt hæc verba omnia: *Dicant ergo nobis, ubi fornicatus est infans natus, vel quomodo sub Ade cecidit execrationem, qui nihil est operatus?* Restat ergo eis, ut videtur, consequenter ut dicant malam esse generationem, non solum eam quæ est corporis, sed etiam eam quæ est animæ, propter quam etiam corpus; vix exculari posse videtur: videtur enim sic ad refellendos adversarios ratiocinari. Si infans peccator nascitur, vel quia propria aliqua actione peccavit, vel quia sub Adæ execrationem cecidit. Neutrum potest dici. Non primum: nam ubi fornicatus est infans, aut quid aliud simile fecit? Non etiam secundum: nihil enim operatus est, quo mereretur sub illam execrationem cadere. Neque respondere possunt infantem sub illam execrationem cadere propter generationem corporis: nam si cadit propter generationem corporis, cadit etiam & maxime propter generationem animæ, ad quam ordinatur generatio corporis; proindeque non solum generatio corporis mala est, sed etiam generatio animæ. Quod secundum repugnat.